

UĞUR YÜCEL

YAĞMUR
KESİĞİ

ÖYKÜ

UĞUR YÜCEL
YAĞMUR
KESİĞİ

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2013

4. basım: Şubat 2013

Bu kitabın 4. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1572-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

UĞUR YÜCEL
YAĞMUR
KESİĞİ

ÖYKÜ

UĞUR YÜCEL, Kuzguncuk'ta doğdu. Tiyatro okudu. Sinema oyuncusu, senarist, yönetmen oldu. Görünmeden yazmak, film çekmek istedi. Beceremedi.

Bir Sinemacı'nın kitabı...

İçindekiler

Kardan Adam Bayramı	15
Etüt	27
Amigo Yidiyor, Boş Yidiyor!..	39
Grüsgot!	43
Mazi!	45
Yağmur Kesigi	53
Varyete	59
Sarı Özlem!	61
Ergovan Zamanı	65
Mavra	67
Altın Diş	75
Panayotumu!	81
Aziz Hektor	91
Ergenlik Taksimi!	95
Adios!	105
Hacifinakis	113
Çizgi	117
Çıglık	121
Twilight Zone	129

Hoş Geldin!	133
Anya Dokuz Yaşında Bir Rüya Gördü!	141
Garip Akımı!	147

*Bazı ihtiyaclar
ölümün ta kendisidir.*

Bütün gün çanlar çaldı köyde. Uzun sessizlik oldu ardından. İhtiyarların buruşuk bedenleri kıpırdadı sonra. Akşam, şehirde olanlardan habersiz indi köyün üstüne. Kuzey rüzgârları esmeye başladı. "Lodostan sonra karayel her zaman kar getirir," dedi uzun boyunlu, uzun kollu, yaşlı bir Yahudi avluya bakan yüksek balkonda.

Elinde koca bir püro vardı.

Mösyö Cassavetes.

Fötr şapkasını burnuna indirdi. Püroya dudaklarını deşdi. İslî duman burnunun kollarını yalayıp alın çizgilerine sindi. Simsiyah iki zeytin göz kıpırdadı kaşlarının altında. Gözbeğine degen kaşları kaldırdı Cassavetes. İri mezartaşları gibiydi ağızındaki dişleri.

Tıslayarak, "Kar gelir," dedi.

Kendi duydu. Avluda günün son çığlıklarını atıyordu torunları. Rüzgâr çıktı. Akşam oluyordu. Balıkçılar tezgâhlarını kapamaya başladı.

Lakerdacılar saçak altlarına çekiliyor. Bütün ampuller sallanıp birbirine vuruyor çarşı içinde. Yaprakları dökmüş bütün kestane ağaçları, iri bedenlerini Rum Mezar-

lığı'na doğru yatıra yatıra bükülp dikiliyor.

Anaforlu anaforlu döndü yel sokak aralarında. Rum evlerinde Hıristiyan sofralarında Noel yemekleri kurulmaya başlandı.

Yağmur gözüktü. Gri esintiyle beraber geldi yağmur. Zangoçlar zincirlere ahenkli didinmelerle yüklendiler.

Çan sesleri yellerin arasında duvardan cumbalara, cumbalardan kapı eşiklerine uzak tepelere kadar gezindi.

Köy yakında "kardan adam bayramı" yaşayacaktı.

Bunu kimse bilmiyordu.

Ölüm kısık kısık öksürmeye başladı, ayazdan ciğeri yandı Müsü Cassavetes'in...

KARDAN ADAM BAYRAMI

Koro:

(Dünyanın en pes tonlarında mırıldanır!)

HHHOOOOOM!.. KORKU GELİYOR KORKU!..

KADAVRALAR GELİYOOOR!

OoooooMMMMMMSSSSSS!

Cenabet bir 77 gün sürmekte köyün üstünde. Bin-yılların kışları yaratamadı bu tufanı; bu kömürlüklerin odununu donduracak, bu bostanları kıracak, bu koca mezarlık çamlarının kozalaklarını, yapraklarını dökecek, bu kargaları cami saçaklarına kilise çanlarına kaçırarak denli bu! Bu kış olmadı ustalar!..

Tam 77 gün saydı Haham. Elindeki ceylan derisi Tevrat'ı kürsüye bıraktı. Cumartesi gününün kandilleri bir Müslim velet tarafından yakıldı. Kuru Mustafa sinagoğun kandillerini yakarken İmam, altın dişli Laz Tevfik, okuduğu duaları gökyüzüne üfledi.

Musalla taşlarında, "Huu!" çekiyor karayeller, dolular, tipiler.

Kar, "Kalkmıyorum üstünüzden..." diye böğürdü beyaz beyaz... "Ve bu günahlar köyünden, bu lanetlenmiş ilahlar sitesinden, bu içinde şeytanları barındıran Boğaz

köyünden kalkmıyorum!” dedi Tanrı’nın karları, arkalarına tüm peygamberleri alarak.

Yatalaklar kabir başlarına tünemiş, hocalara kandiller sarkıttırıyor mezarların mor topraklarına oyum oyum... Topraklar kestane rengine dönüşüyor, kadavraların kafatasları aydınlanıyor. Ustalar! Durum yer altında naif. Bruegel’in adamları rengârenk böcekler istifliyor mezarlıklarda. Kiliseler, bilumum piskoposlar ve despotlarla dolmuş.

Bizans’ın bütün tenorları, kreşendolarına basarken Ermeni papazlar bas tonlardan dem tutuyor. Ortodoks İstanbul ara seslerde lirik, melankolik, civelek, kırılğan, Arabi, Farsi, Sarıyerli Bizans Rahibi Nikolas kıvamında titrek, İtrî kadar Tanrı’ya yakarışı âlâyı vâlâyla karşılayan bir entonasyonda gezinmekte.

Yarabbi ya Resullallah!

Şaka gibi geliyor. Yeminle böyle oldu. Bu felaketler dizisi. Bu anormal mevsimsiz konçertolar, bu Çingenele- rin bağırsaklarını anayollara bırakmaları tozutup tozutup, davulun göbeğine kusup kusup, günlerce dokuz sekiz, dokuz sekiz kalça kanatmaları. Bu sokaklarda gece meşalelerle dolaşan, İstanbul’un yedi afyonlu milletinin boşuna değil sokaklara ilahilerle, dualarla, marşlarla, kahramanlık türküleriyle dökülmeleri. Yakarıp gökler âlemlerine, başlarını bozkır köpekleri gibi gökyüzüne verip ciyak ciyak ciyaaak ciyak ağlamaları...

Ustalar! Bunlar boşuna değil. Kocca İstanbul’da bir tek Boğaz köyünde Sibiry’a’nın sızlatan geceleri, Orta Avrupa vadilerinin mavi filtreli gündüz soğukları yaşanmakta ve ahali bir sihirli sınırla çevrelenmiş köylerinden çıkamamakta... Olmuş şey değildi bu.

Sinyora Donatello mutfağa girdi, çayı ocağa koydu.

Köşkün kuşları bir bir sabah şarkıları söylemeye başladılar. Küçük Arrigo, İtalyan dedelerinden kalma Rönesans marka piyanonun tuşlarında koca parmaklarını gezdirmeye başladı.

Sabah, köşkte hep şakıya şakıya günü karşılar.

Sinyore Eduardo Sannazaro, eşi Sinyora Donatello ve oğlu Arrigo'yla köyün tepesine kuşbakışı oturtulmuş iki yüz yıllık bir köşkte ikamet eder. Sinyore doktordur, bilgedir, hocadır. İlkçağ felsefesinden başlar masallarını anlatmaya çocuklara. Madam, çello dersleri verip eski şarkılarını öğretir, çıplak ayaklı prensesler zamanlarından kalmış bir zarafet ve kubbeli tavanlara tasvir edilmiş minik melek yüzüne benzer suretiyle. Arrigo yedi yaşındadır. Çetrefilli Rus bestelerini, nefessiz Alaman piyano konçertolarını pencereden dışarı bakarak geçer. İri gözlü, göğsüne doğru çökmüş kocakafalı, biraz tıknefes bir senfoni orkestrası. O her gün ailelerin zapt edemedikleri hani ilim irfan yuvası tabiriyle anılası bu köşkte toplanan dört büyük kitabın çocuklarına görünmeden evin çatı katında yaşar ve her gün koca nefesler alarak kulağını kapıya dayar, aşağıdaki cıvıltıları dinlerdi. Kendini aynada görene kadar bilememişti diğer çocuklardan farkını. Çirkin kucak köpekleri gibi varsayar başkasının gözünde kendini. Eve gelen tüm çocukları ayak seslerinden, arşeyi telde kaydırmalarından tanır.

Vasiliki yarım ses komaya kaçır her seferinde.

Mahmut'un pozisyonları hep pestir.

Dış demir kapı kapanır, "Si bemol," diye bağırdı. Sokak kapısı la majör, rüzgâr sesi, kırılan cam, vazoya attığı bilye, her şey bir dip ses, her duyduğu çok sestir. Bazen kulaklarını tıkayıp tiz sesler bağırdır. Bağırdır. Tepe hayvanlarını yerlerinden oynatır, bilge ihtiyarlara zelzele telaşı verir.

Sinyore Eduardo Sannazaro Köşkü, bu karlarla kap-

lı Boğaz köyünün gece ayazında bulutsuz bir gökyüzünden bir Çin gongu büyüklüğündeki mehtap marifetiyle köyün en tepesinde, Üçfistik Tepesi'nde çamlarla beraber tüm geçmiş zamanların en ihtişamlı, gelecek zamanların bütün fotoğraflarından mağrur duruşundaydı. Richard Strauss çalınıyordu: viyola, çello, piyano.

Eseri bitirip birbirlerini alkışladı aile. Arrigo, ana babasını öpüp balkona çıktı. İçeriye bıçak gibi ay ışığı girdi. Sannazarolar uzun zamandır mutlanmamış Arrigo'nun silüetine bakıp içleri titreyerek nemli nemli öpüşürlerken Arrigo, kulaklarını tıkayıp insanların duymayacağı frekansta ses vermeye başladı aşıya, köye...

Bütün sokakta yaşayan hayvanları toplu halde mırıldanmaya çağırıyordu.

Büttüüüün sokakta yaşayan hayvanlar, nefeslerini burunlarından vererek inlemeye başladı. "Hımınınınınınımı hımınınınınıhımınınınıhımınınını!" Kimi mahallelerden, "Yalayalayabalayabalabalabalyal hımınınınınınınınınını," diye mırıltıyı sağa sola savurdu... "AAAAAAaayyyy yala lel aaaay yala leeeee," diye bağırıyordu sahil köpekleri.

Gece martıları kepenklenirken kanat kanat, gözüne kar suyu kaçmış lüferleri gagalarken heyula yalıdan Osmanlı soyu bir kıyı delisi, çifteli tüfeklerle martılar vuruyordu. Martılar ölürken "gak" diye bağırıyordu, mezarlık kargaları gibi.

Kiliselerin çan kuleleri üzüm kabartmalarını çatır çatır yere salarken Güzel Marmara şişeleri buluyor kendilerine bin yıllık üzümler, üzümler, kara gözümler. Sokaklarda sıklamın postlar giymiş ev köpekleri sıcıyor, sıcıyorlar gecenin içine. Alay alay hayvan sürüleri, dar sokaklara, kanalizasyonlara yer diplerine seğirtip insanların görmeyeceği danslar yapıyordu.

Sannazaro Köşkü'nün bütün kandilleri sönmüştü.

1954 kışıydı bu. Bu...

Böylesi görülmemiştir.

Zaman-mekân karşı konulmaz yenilgide. Duruvermiş bütün hayatın damarları bir beyin baloncuğunda. Ağır baş ağrıları.

Köy pusmuş kalmış. Tüm bostan canavarları, tüm ağaçlar, tüm Yecücler Mecücler suspus.

Gece yaratıkları öksürürken tepelerde. Köy sobaları sabah ezanıyla beraber alevlenmeye başladı.

Şömineye kalın gövdeli odunlar döşendi.

Gece, anası babasının kucağında koca gözleriyle tıkalı sinüsleriyle Fransız buldogları gibi homur homur uyuyakaldı Arrigo. Uykusunda gelecek zamanların korkusunu duyar, sıçraya sıçraya ağlardı Arrigo.

O gece rüyasında bütün dinlerin korosunu gördü. Kukuletalı uzun giysilerle, yüzleri karanlık, ellerinde meşaleler yüzlerce cinsiz cibiliyetsiz Boğaz köyü cinleri haykırarak yakarıyorlardı alev almış göklere:

YAAA RAB!

KIZIL KAZANLARDA YENİ DOĞMUŞ BEBEKLERİN KANLARINI KAYNATTIK. BİR PALADA KURBAN ETTİK TÜM GEZGİN BALIKLARI.

AFYONLU CİĞERLER PİŞİRDİK. BEŞ VAKİT CAMİLERDE, ÇAN KULELERİNDE TAPINDIK, KILINDIK. YAHUDİ KANDİLLERİNDE KIZARTTIK BEDE-NİMİZİ. AĞLAK İHTİYARLARIN SES TELLERİNDE ESKİ ZAMAN DUALARI ÇAĞIRDIK, DUYMADIN MI?

DUYMADIN MI? TÖVBE ESTAĞFURULLAH!

BİZE IŞIĞINI GÖSTER VOLKANLAR PİŞİRELİM SANNAZARO KÖŞKÜ'NÜN ALTINDAN. LAVLAR AKIP ERİTSİN TÜM KÖTÜLÜKLERİ. SEN TRAGEDYALARDAN GEL. ESKİ ZAMANLARDAN ÇIKRIKLA

İNDİRSİNLER KÖYÜN ÜSTÜNE. GEL VE BİZ GARİBANLARA ÇARE VER, YAAA RAB!

DOĞRUSUNUZ, DE! BU GECE TÜM YER DİBİNDE YAŞAYANLARIN AYİNİNİ KURACAĞIZ ÇAYKATEPE'DE. EN UZUN UÇUŞLARINI YAPAN ÇAYKALARIN TÜYLERİNİ YAKIP IŞIĞINI BEKLEYECEĞİZ. GECE BULUTUN ARKASINDAN SIYIRIRSA BİLECEĞİZ Kİ YARIN KÖŞK YANARDAĞA DÖNÜŞECEK.

Koro, re bemol major haykırıyordu. Yer dibi diyarlarının intikam sazlarıydı bunlar. Sarı tüyleri kıpırdadı. Gözleri büyüdü Arrigo'nun.

Koro bilinmeyen dillerde, dinlerde bir dua tutturdu. "UMAR YA RAAAAB!" diye bağırdılar gökyüzlerine.

Tanrı yer altına, "gaflet içindesiniz" sureleri indirdi. İndirdi de duyuramadı. Saçını okşadı Arrigo'nun, okşadı uzun uzun.

Arrigo elini uzattı İsa'ya, Muhammed'e, Musa'ya; Tanrı'nın oğullarına ulaşamadı bücür bedeni. Ciğerlerini paralarcasına bağırarak uyandı ana babasının kucağında minik yavrucağı.

Sabah, bulutlar köyün üstünü kaplayıp yeniden kar başlayana kadar düet yaptılar çello, viyola. Madam-Mösyö Sannazarolar ağlaya ağlaya hayatın en saf müziklerini çaldılar çocuklarına. Uyurken içinde diğer bütün enstrümanların çalındığı minik bedene...

"Ay mehtabı Sannazaro Köşkü'nü çevreledi mi bütün köyün uğursuz sesleri, dipte yaşayanları karanlığa çıkar," dedi Papaz Monarhis.

Söylediğinden kendi de ürktü. Tavuk götüne döndü memesinin kılları.

İmam ağır yorganların altında yatarken yediği, bir ekmek ve Karadeniz kavurmasını osuruklarla hazmeder-

ken basan basan karabasana düşmüştü iç organları. Kukuletalı papazlar yüzüne yüzüne eğilip, “Şeytan köyünüzde ya Müslim, ya Müslim!” diye yankılanıp rüzgârlar üfürüyordu İmam Tevfik’in gece uykularına. Üfürüm üfürüm, sıkım sıkım, kıpkırmızı can çekişen kalpler yoğunluyordu köyün odun fırınında beyaz bedenli hamur işçileri tarafından. Terler damlar yüreklere nefes nefes. Ekşi... Mooor! Beyaaaaaz!

Ve rüyalar, söze göze kulağa, sonra da gerçeğe dönüşecekti elbet. Haham Hayim, pencerelerine aç sokak köpeklerinin tünediği sinagogda bir köşeye sindi.

Elini kafatasına koyup dirseğiyle dizine çökerken bütün vücudu sarsılarak ağladı.

Ve o dedi ki göklere:

“Allahuuuum. Bizi bayışla. Ne yaptuh da. Nasil bir yalnişe düştükte bizi yüneşlerinden, yüzel havalarından mahrum ettin, baharların açmasını bekleyen bu biçare yureklere boylesine bir bela verdin. Biz mazlum kullarini muhafaza et Yüce Yaradan.”

Göklere açıldı yüreği, mavi-sarı beyaz bulutlara. Uzun kemikler... Zürafalar gördü. Bir Dali resminden çaldığı görüntü Tanrı katında bir dizayn ve göz çakmaklanması yarattı bedeninde. Beyaz, kahverengi, mavi... Tanrı şuralarda olmalı. O sardalye sırtına benzeyen kırmızı bulutların arkasında bir yerde olmalı Tanrı. Sakallı, beyaz sakallı ve siyah fötr şapkalı “ağlama duvarı”nda sıra bekliyor Tanrı. Şu kırmızı-kahverengi bulutların arkasındaki Tanrı. “Size sesleniyorum ve beni duyuyorsunuz tanrılar!” Sonunda coşmuş ve çoğul yakarışlardaydı ve hatta hepsinin bütün tanrıların kendini duyduğunu biliyordu. Bu kar kalkmalıydı artık. Dizlerine kapanırken bütün iç organlarıyla böğürdü. İçinden hamurlar çıktı.

Hiç oralı olmadı yüksek semaların âleminden seyreyleyen dünyayı ulema. Âlem onları seyreylerken...

“Tanrı’ya iletilecek hiçbir mesaj yoktu babalar, bu Boğaz köyünden çıkan dualarda, beddualarda, kehanetlerde Tanrı’ya aktaracak hiçbir şey yok,” dedi en yaşlıları.

Ulema kendi aralarında bizzat birbirlerine “Babalar” biçiminde hitap etmekte.

Tanrı bütün olan bitenden ne yazık ki haberdar. Of lanıp pufladı. Yaşlı ulemaların emeklilik vakti geldiğini, yalakalık mertebesinden çakozladı. “Tamam kardeşim, ilişki kuralım da böyle çok sazlı, muhabbetli olmuyor mu bu temas?” diye bir soru sordu kendine Tanrı. Cevap vermeyip kıs kıs güldü. Gülerken ağzından sular damladı. (Tanrım, o gün ne muzırdınız. Ve size katılıyorum.)

Sular buz, sular dolu, sular kara dönüştü insanlar âlemine inerken. Köyün üstüne dökülürken yeni karlar, vakit, sabahın beşi olmuştu.

Lapaaaa lapaaaa!

Civar köylülerin şaşkın ahalileri, görünmez engelleri aşıp da kar altındaki köye geçemiyorlardı.

İstanbul’un din evleri sarsıla sarsıla ağılıyordu. Çanlar zamansız çalınmaya, ezanlar vakitsiz okunmaya, Yahudi kandilleri yakılırken erimeye başladı. Bir onlar bilebilirdi karlar altındaki köyün başına gelecekleri. Bu sabahı müteakiben gaflet uykularında görülen rüyalar kulaktan kulağa anlatılacaktı. Rüyalar fısıltıya, fısıltılar konuşmaya, konuşmalar yazıya döndü, yazılar elden ele, dilden dile düştü, bir gün vaktinden akşam ezanının son vaktine kadar tüm din adamları ve din evlerinin hatibi, müridi, inanani, yarı inanani tüm mürettebatı sokaklara döküldü. Kimin tarafından indirildiği bilinmeyen bu yazıt, Papaz Monarhis’in elinden tüm köye yayıldı.

İNANANLAR!

Köyünüzün üstünde bir şeytan köşkü durmakta. Şurada tam üstünüzde, kulağın duymadığı seslerin, gözünüz görmediği yaratıkların barındığı Sannazaro Köşkü!

İşte inananlar, o köşkte bir şeytan dölü yaşamakta.

Kimden geldiği açıklanamayacak bu bilginin kaynağını araştıranların akıbeti Arrigo gibi olacaktır.

İstanbul Boğazı'nı ikinci kez, bu kez aşağıdan yukarı kat edecek olan İo ineği, Sarayburnu önünde ters akıntıdan sebep orkoza kapılıp boğulma tehlikesi yaşarken aynı anda suyun içinde bağdaş kurmuş vaziyette kurbağalama yüzerek Topkapı Sarayı'na padişaha ders vermeye giden Şeyh Hamdeddin, çaresiz İo ineğini görür ve koca kollarını kulaç şeklinde suya vurdurarak kutsal ineği orkozdan kurtarır. İnek geçip gittiği sulara Zeus'tan bu yana böylesi bir güce şahit olmadığından sahile varınca aşka gelip Hamdeddin Efendi'ye verimkâr olur. Şeyh de aşka gelip ineği orada kündeler. Bu izdivaçtan, kuyruksokumunda ucu üçgen kuyruk belirmiş bir yarı insan-yarı şeytan yavru hasıl olur. Şeyh Hamdeddin kederinden zekerini kesip intihar ederken kutsal inek, Paşanın Limanı'ndan boynuna taş bağlayıp kendini heder eder. İşte bu yaratığı eline geçiren işletip para kazanır. Çingene kerhanelerinde ihtiyarları düzüp para kazanma, frengi çeteleri kurma, ters ilişkiyi cesaretlendirici teşebbüslerde bulunma gibi türlü felaketlere yol açan bu şeytan, yaşlanıp Samandıra tepelerinde İtalyan sirklerine düşer ve oralarda şehvet içinde önüne gelen çadır sanatkârlarını zekeriyle heder eder. Birkaç sirkın yanmasına, birkaç cambazın mabadının paralanmasına yol açan bu pis yaratık ölür, geriye birkaç yumurta bırakır. Müteakiben İtalyan Sannazaro Sirki'nin sahibesini sikip ve oradan Eduardo Sannazaro'nun büyük büyük dedesine sıçrayan bu frengi ve şeytan kuyruğu, sülalenin her barındığı saçak altına, her yaşadığı köye bucağa felaketler vermiştir. İşte bunun son dölü şurada köyümüzün üstüne gelmiştir. Sannazarolar çocuklarımızın kiliselere, camilere, sinagoglara gitmesine, yaptıkları müziklerle, verdikle-

ri ate bilgilerle engel olup sabi sübyanlara şehvet aşılarmışlardır. Eve bunamış edalarla dönen bu yavrucaklar, olur olmaz yerlerde hanımların meme uçlarını yalamaya, koca adamların zekerlerini ellemeye tasallut etmişlerdir. Arrigo şeytanı dedelerinden kalma frengili köşkten uzatıp ayyaş kadınları sürtünmeye davet etmektedir. Eğer bu yaratığı ve bu azgın ruhların cirit attığı yuvayı yanardağa çevirmezsek köyümüz bu görünmez manyetik sınırların içinde kar tünelleri kazarak hanelerimize tecavüz edecek ve binbir bilinmez yaratığı yuvalarımıza salacaktır. Size görünmeyen yerlerden gelen bu mesajı işitmediğiniz takdirde nice felaketlere hazır olun ey inananlar!

Mesaj elden ele, dilden dile dolanır ve akşam saatlerinde fısıltılar haykırmalara büyür.

ARRİGO şeytanmış! ARRİGO şeytanmış! Şeytanmış ARRRRRİGOOOOO!

Kar cinleri gece yarısını bekleyip insanları yerlerinden oynattı. Ellerinde meşalelerle koşturan rüya koroları, ondan yirmiye, yirmiden elliye, elliden beş yüzlere vardı.

Aşağı mahalle yukarı mahalleye, kanalizasyon yarıkları yeryüzüne varmaya başladı.

Köyün en geniş caddesine taklar kuruldu. Davullar, zurnalar, santurlar, sazlar sıyrıldı, çengiler damlara vurdu bedenlerini, gınatalar delindi, bulutlara nağmelendi.

SANNAZARO KÖŞKÜ ŞEYTAN DÖLÜ, diye bağırarak tempoya vardı insanların ağızları. Ayaklarını yerlere vura vura meşale alayları sokaklardan caddelere birleşti. Çaykatepe'ye yollandı kara adımlar. Yokuşlara ağır yürüyüşlere geçildi.

Sannazaro Köşkü'nün tüm kandilleri söndü. Köyün bütün ışıkları karardı.

Lefteri üç gün toprak altında kalmıştı... Sırtında kırbaç izleri. Sırtı pa-ramparça. Karnını deşip kemiğe saplanmış lakerda bıçağı.

Köpekler burunlarını toprağa vermiş, en pes seslerden ağlıyor. De-niz kızları bir bir gırtlaklarını kesip kayalara vuruyor diri bedenlerini.

"Ave Maria" söylüyor koro.

"Allahümme salli âlâ seyyidina Muhammed," diye bağılıyor kurbanlık koyunlar.

Karlar örtüyor eflatun şallarını köyün üstüne.

Lefteri'yi çarmıha gerdiler.

Ve o hiçbir şey demedi.

Rakılar, esrarlar ağladı.

"Ölüm Allah'ın emri ayrılık olmasa," dedi kedi imam.

Helal ettiler haklarını.

Lefteri gömüldü.

Sevgilisi Melina Ratsis'in yanına.

Sarıldılar.

Bıçağı söktü aldı karnından Melina. Bir bir yaralarını sevdi okşadı. Gözlerini öptü. Saçlarını koparıp bedenine sürdü. Mezarın diplerine çekti Lefteri'yi. Çekildikçe su geldi çekildikçe deniz, indikçe tuz geldi burnuna. Balıklar öptü gözlerini. "Derin nefes al sevgilim," dedi Melina. Son nefesini aldı Lefteri.

Daldılar derinlere derinlere. Deniz kızı Melina sevdasına kavuştu. Denizin bittiği yerlere gittiler, Karya mezarlarına, yüksek manastır-lara...

Onlar çağırmadı bu olup biteni. Bu felaket klavyeleri. Bu yarılmış kar tepelerinden fırlamış ten kokusu.

Oluk oluk.

Onlar bağırmadı.

ISBN 978-975-07-1572-3

